

Bilag til beretn. nr. 6 vedr. Det europæiske økonomiske Fællesskab.

- v) Lave toldsatser for olieprodukter i fællestariffen (liste G);
- vi) Ensartede forbrugsafgifter for brændselsolie i hele Fællesskabet; disse bør være så lave, som hensynet til budgettet tillader;
- vii) Harmonisering af forbrugsafgifter på benzin, således at raffineringindustrien inden for Fællesskabet kan udvikle sig tilfredsstillende;
- viii) Mulighed for at lette olieproduktionen inden for Fællesskabet samt fra visse andre kilder med henblik på at udvide forsyningsgrundlaget;
- ix) Fælles lagerpolitik og harmonisering af de ved lov fastsatte bestemmelser på dette område;
- x) Offentliggørelse af gældende priser på olieprodukter og anvendelse af Romtraktatens konkurrenceregler på markedet for olieprodukter;
- xi) Løbende konsultationer mellem regeringerne og Kommissionen vedrørende udviklingen på oliemarkedet;
- xii) Løbende konsultationer mellem regeringerne og Kommissionen på grundlag af oplysninger, fremlagt af regeringerne, om investeringsplaner inden for olieindustrien og henstillinger fremsat af Kommissionen med henblik på en balanceret udvikling inden for raffineringen, transporten og distributionen af olieprodukter.

Overalt, hvor det måtte være muligt, bør der træffes lignende foranstaltninger for så vidt angår naturgas.

De fleste af disse mål vil kunne opnås i løbet af anden etape. Det memorandum, som er udarbejdet af eksekutivorganerne, indeholder forslag til overgangsbestemmelser, såfremt sådanne skulle vise sig nødvendige.

KAPITEL VI.

Den fælles socialpolitik.

72. Hvis vi betragter Traktatens endelige mål, d. v. s. en stedse snævrere union mellem Europas folk, kan der ikke være nogen tvivl i vort sind om, at gennemførelsen af en fremskreden social politik må være en absolut nødvendig del af Fællesskabets virksomhed, især hvis det europæiske bygningsværk skal have et solidt fundament af støtte fra arbejderne, der udgør langt den største del af befolkningen i vore lande. Fællesskabets mål er i lige så høj grad sociale som økonomiske, og de sociale mål kan ikke udelukkende betragtes som en konsekvens af de økonomiske mål, men bør også opfyldes ud fra rent sociale motiver. Selv om nogle af de regler, principper og midler, som Traktaten fastlægger på de sociale områder, i første række refererer sig til økonomisk behov og tjener økonomiske formål, må de utvivlsomt i dag inden for Traktatens almindelige ramme betragtes som principper og regler, der er bestanddele af en social politik, og de må opfyldes som sådanne. Den kendsgerning, at de sociale spørgsmål stadig kan forekomme at være dårligt definerede på fællesskabsplan, skønt

disse spørgsmål i høj grad er i forgrunden i de enkelte medlemslande, kan ikke retfærdiggøre en „passiv“ social holdning fra fællesskabsorganernes side.

73. Fællesskabet bør have sin egen sociale politik, koordineret naturligvis med de øvrige dele af Fællesskabets politik, men ikke underordnet disse. Det ville være utænkeligt, at Fællesskabet skulle være skabt og udbygget inden for en ramme, hvor sociale hensyn kunstigt var udelukket, medens sådanne hensyn, i ordets videste betydning, stedse spillede en vigtig og stigende rolle i medlemslandenes politiske og økonomiske opbygning.

Kommissionen bør fortsætte med at tage initiativ på de områder, hvor Traktaten indeholder præcise bestemmelser, og hvor visse forholdsregler allerede er blevet truffet. Først og fremmest må forordningen om arbejdskraftens frie bevægelighed bringes i anvendelse og gradvis udbygges (som allerede påvist i kapitel I, § 18 ovenfor) samt udvides til at gælde for andre arter af arbejdskraft. Kommissionen bør også beskæftige sig med forordningerne vedrørende